

I aquest *no hi ha llit* és menester que acabi, i perquè acabi, no hi ha més remei que fer nous hospitals, no hi ha més solució que anar de dret i seriosament a l'habilitació de 3.000 llits hospitalaris, que són els que corresponen a Barcelona per la seva població i en previsió del seu ràpid i progressiu engrandiment.

Aquest dèficit de 3.000 llits no és cap exageració. Deia no fa gaires setmanes en un article que va publicar-me "La Veu de Catalunya" que respecte d'aquest particular podia fer comparacions amb perfecte coneixement de causa. La gran bibliografia hospitalària que s'està organitzant dins de l'Hospital Clínic, ens dona ja a conèixer d'una manera exacta tot el que es refereix a hospitalització, funcionament, administració, organització tècnica, part econòmica, etc., etc. dels principals Hospitals i Sanatoris del món. Fullejant-la i consultant-la, es posa de manifest la previsió dels Governes, dels Municipis, de les Associacions, i dels particulars de l'estranger, i al tenir notícia de l'existent en ciutats semblants a la nostra en importància i cens d'habitants, veiem la nostra insignificància en aquest aspecte de l'assistència pública. Cinc mil llits demano jo per Barcelona. Buda-l'est compta amb vuit mil llits repartits entre els seus diferents hospitals i no té de molt el cens de Barcelona.

Per tot el que convingui o es proposi fer en matèria hospitalària, convindrà consultar aquesta Bibliografia, que la Junta Administrativa de l'Hospital Clínic posarà a la disposició dels senyors metges, arquitectes, enginyers, higienistes i de tothom a qui pugui interessar, tan prompte la tingui posada en ordre i en condicions d'ésser examinada.

Quí ha de fer aquests hospitals que ens falten? Respecte d'aquest particular crec que ens hem d'atendre a la dita castellana: *hágase el milagro, aunque lo haga el diablo*. Sigui l'Estat, sigui la província, sigui el Municipi, sigui la municipalitat ciutadana, la qüestió és que es facin.

Crec que en aquesta qüestió no hi caben rivalitats ni competències. Estem cansats de veure que organismes als quals no pertoca fer un determinat servei, realitza dit servei, i altres organismes als quals correspon, fins per la llei, el prestar-lo, no el presten ni poc ni gens.

D'aquest desgavell en trobem, a casa nostra, alguns exemples.

Segons la nostra *bibliogràfica* legislació, la beneficència pública es divideix, en general, en provincial i municipal. La primera té per objec-

te les necessitats de caràcter permanent o que exigeixen atenció especial, la segona només ha de cuidar de les enfermetats comuns, dels impotents per al treball i dels infants privats de família, quedant a la tercera l'atenció de les necessitats accidentals, malalties passatgeres, conducció als establiments generals i provincials i a la beneficència domiciliària. Aquesta és la situació legal i, malgrat aquesta divisió tan clara, l'Estat mai no ha complert la missió que va reservar-se, les Diputacions, moltes d'elles, no tenen organitzats els serveis assignats per la llei i són alguns els municipis que presten determinats serveis sense tenir l'obligació de prestar-los.

Aquí, a Barcelona, es dona el cas que la Diputació no té Hospital provincial propi i, en canvi l'Ajuntament, prescindint de la quadricula legalista, té degudament atesos els multiformes problemes de la vida de relació.

Alguns milions de pessetes destina l'Ajuntament per a serveis de Beneficència i moltes d'elles serveixen per a atencions que no li són pròpies. D'això poden donar-ne fe els Hospitals de la Santa Creu, el Clínic i el del Sagrat Cor, ja que tots ells reben de la representació de la ciutat crescudes subvencions.

Cal fer l'elogi de l'Ajuntament, no sols per les seves efectivitats, sinó pels seus propòsits.

Una de les seves efectivitats ha estat haver convertit en permanent l'Hospital d'infeciosos, que, de pressa i corrents, va construir-se a la secció marítima del Parc, amb motiu de la greu epidèmia del tifus de l'any 1914, i darrerament l'habilitació d'algunes Sales del mateix per a malalts incurables.

Quins han estat i són els propòsits de l'Ajuntament?

Alguns d'aquests vénen de lluny. En el pressupost de l'any 1906, figurava una consignació, si malament no recordo, de 200.000 pessetes, per a la construcció d'un Hospital de traumàtics. Encara que, dinou anys enrera, 200.000 pessetes representaven quelcom més que avui en dia, era de suposar que aquella consignació venia a ésser una consignació inicial que en pressupostos successius s'aniria repetint. Aquesta temença, millor dit, el desconeixement del que acabaria per costar a la ciutat un Hospital d'aquesta naturalesa i la circumstància d'haver-se obert el Clínic en aquella època, amb l'oferiment per part d'aquest d'hospitalitzar tots els traumàtics que se li portessin, va fer desistir a l'Ajuntament de portar-ho a la pràctica, acordant destinar les